

(1972). Bennük egy tudós életműve, a nyelvtörténet szolgálatában eltöltött pályája bontakozik ki előttünk. Minden cikkéből és közleményéből a szakmának és a szülőföldnek a szeretete sugárzik felénk. Ennek az eredményekben páratlanul gazdag és termékeny életműnek a szerzője mégis — szerénységére jellemző módon — azt ismeri be, hogy „milyen csekély mindaz, amit tudunk, ahhoz képest, amit még nem tudunk, és hogy milyen kevés az, amit elvégezhetünk, ahhoz képest, amit el kellett volna végeznünk“. Ezzel az ernyedetlen kötelességtudattal és munkaszeretettel dolgozik most is a hetedik évtized határán álló Szabó T. Attila, hogy betetőzze egy, a nyelvtörténeti kutatásban eltöltött tudósi élet munkáját.

KENÉZ FERENC

FEKETÉN A SZÉN MEGÜL

Fekete anyám
fogj körül

körém feketülj
földemül

nyomjál
súlyosodj
nehezülj

gyöngy-gyökerekkel
kiderülj

féreggel-bogárral
beborulj

örölve

földrengésben
földnyomásban

mi ott
mocarog
mozog
vacog

odalenn a
tőzeg-nyárban

odalenn a
kőzet-télben

réteg-éjben
szénként
megül

s mondja
mondja

míg feketülj:

nyomjál
súlyosodj
nehezülj

hogy ne nyomj
ha
már vagyok

s fekete szénként
vacogok

nem mondhatom

kérem hát
mondom
mormolom

felmentés helyett
megváltásom:

nyomjál
súlyosodj
nehezülj

bolygónyi súllyal
fogj körül

fekete anyám

szülj
szülj
gyémánttá engem

igazadhoz
igazamhoz

gyémánttá
kellennem.